

Robert Lang: Asi končím. Ale jsem v pohodě



ROZHOVOR - Už jen deset dnů teorie a pak se podle všeho rozletí do světa zpráva o konci jedné zajímavé kariéry. Robert Lang, jeden z naganských hrdinů, se chystá uzavřít svoji neobyčejnou hokejovou kapitolu. Je dávno připravený. Jen si radši nechává otevřená vrátka, kdyby jej některý z klubů NHL na poslední chvíli požádal o pomoc.

Trvalo mu dlouhé roky, než se v zámoří uchytil. Ale vytrval, přesvědčil důležité lidi o svých kvalitách. Z cestovatele po farmách se vyvinul stěžejní hráč několika týmů, před lety útočil na Art Ross Trophy, vydělal si krásné peníze, užil si renomé. Uznávaný veterán vyhlíží finiš s širokým úsměvem. Vysmátý, ve velké pohodě. „Nemám důvod vzít jakoukoliv nabídku,“ říká v rozhovoru pro Sport. Ta poslední může přijít nejpozději 28. února, pak NHL uzavře všechny soupisky.

Robert Lang a hokej, půjde to ještě někdy dohromady?

„Už asi ne. Leda, kdyby někdo zavolal před play off a předložil mi nabídku, která by za něco stála. Takovou, která by dávala smysl. Pak bych se rozmýšlel. Kondičku mám, cvičím pořád, udržuju se fit. V tom není problém. Ale mně už je čtyřicet let, doma mám dva šikovný kluky a zkrátka nemám důvod brát hned cokoli, co se naskytne.“

Kolik nabídek pro nynější sezonu jste už odmítl?

„No, pár jich bylo. Před sezonou, kolem Vánoc... Ale když jsem si sečetl pro a proti, vyšlo mi, že to nemá cenu. Mám děti ve škole, chci se jim věnovat a kvůli jedné sezoně se stěhovat ze západu Ameriky na východ? Za každou cenu? Proč? Není mi třicet, abych děti honem vytrhával z oblíbeného

prostředí a hledal jim školy na úplně jiném konci kontinentu. Tohle všechno jsem zvažoval a zjistil, že nemá význam to brát. Jo, kdyby se mi někdo ozval z bližší vzdálenosti a nabídl solidní prostor na ledě, šel bych za tím.“

Rozumím tomu dobře, že peníze nehrály a nehrají zásadní roli?

„Určitě nehrají. Lidi se domnívají, že hráč kolem čtyřicítky už nemůže dostávat tolik minut na ledě jako dřív. Já si to nemyslím, ale většina důležitých osob ano. A protože jsem byl dlouhé roky zvyklý hrát hodně, byl na přesilovkách a trenér mě stavěl na nejdůležitější okamžiky zápasu, pak už nad možností nastupovat ve čtvrté lajně neskákám samou radostí... Rozumíte mi?“

Jistě.

„Nechci se vyťahovat, ale abych se díval ze střídačky na kluky, kteří mi nemohou ani zavazovat tkaničky, tak po tom opravdu netoužím. Tohle jsem si trochu zažil loni ve Phoenixu. Ačkoli jsem hrál slušně, cítil jsem, že mě trenér tolik nepotřebuje, proto jsem hrál devět, deset minut. Kluby dávají čím dál víc prostoru mladým, kteří na to kolikrát nemají, ale trenéři chtějí, aby se vyhráli. S tímhle novým způsobem hokeje jsem nechtěl mít nic společného.“

Zkrátka, odmítáte se na stará kolena trápit hokejem, který vás takovou dobu bavil a naplňoval...

„Přesně tak. To jste mi vyloženě vzal z úst. (usmívá se) Já měl kariéru, která se mi líbila a nechci si ji kazit tím, že budu někde za každou cenu honit ještě jeden rok, být přítom na střídačce nasranej a mlátit hokejkou, protože nehraju. Něco jiného je kluk, který celý život strávil ve třetí lajně. Ten je pak rád za každý rok navíc i s pár minutami na kontě. Já si neumím představit, že po tolika letech v prvních lajnách budu vyládat na zadku.“

To pak s vámi nic neudělá ani meta tisícovky zápasů v NHL, které jste na dohled jedenácti utkání, že?

„Neudělá, absolutně ne. Jasně, bylo by to hezký, fajn, zajímavý číslo. Ale abych kvůli tomu hokejově trpěl, to fakt ne. Nechci dělat machra, ale jak už jsem řekl, musí to mít úroveň a dávat to celé smysl. Pak bych si s chutí zahrál.“

A nakolik je to vůbec reálné? Na deset procent?

„Víte co, ono je reálné, že mi nikdo nezavolá, ale může se stát i to, že zítra vezmu telefon, vyslechnu si druhou stranu a půjdu do toho. Jestli si však někdo představuje, že čekám na telefonu a modlím se, aby někdo zavolal, tak to je úplně vedle.“ (usmívá se)

Možná se nedávno modlili v Litvínově, že jim zvednete telefon a kývnete na patetické lákání domoviny... Jenže tady šlo spíš o přání z oblasti sci-fi, ne?

„No, to je taky věc, ten Litvínov. Oni něco vypustili do novin a já pak bral od kamarádů jeden hovor za druhým, že se tam prý vracím, že se to v Česku píše. Táta se mě taky ptal, jestli to myslím vážně. Já skoro nevěděl, o čem mluví. Dozvěděl jsem se to jako poslední, musel jsem se tomu smát. Já jsem v kontaktu akorát s Růčkou (Martin Ručinský). Kdysi se mě ptal, jestli bych si za Litvínov zahrál. Řekl jsem mu, že to úplně nevylučuju, ale že si zavoláme, až to bude akutní. A od Vánoc jsme se spolu nebavili.“

S Robertem Reichlem jste to neřešili?

„Vůbec. S Albym jsem nemluvil od té chvíle, co odešel z NHL. Volal mi párkrát před tou jejich letní rozlučkou s Jirkou Šlégrem. Já byl na Havaji, pak v Kalifornii, Alby mi nechával vzkaz na záznamníku,

ale nezastihli jsme se. A s Jirkou jsem nemluvil taky spoustu roků. Asi pět let. Já se na něj vůbec nezlobím, že o mně mluvil jako o případné posile Litvínova, to je v pohodě. Ale je fakt, že si z litvínovských kluků telefonuju jen s Růčou.“

Vím, že se o vás seriózně zajímalo Toronto, kdo byl další ze zájemců?

„Toronto tam bylo, to je pravda. Tampa taky. To jsem byl zrovna u Petra Svobody (agenta) v Montrealu. Volali mu z Lightning a on na mě hned, ať si nachystám brusle. Volali dvakrát denně. A pak to zase usnulo. Já vám řeknu, jak to je. Oni totiž taky čekají, že budete hrát skoro zadarmo. Že prostě ve čtyřiceti vezmete zavděk vším. A na to já Petrovi povídám: Tak to zase ne. Jasně, prioritou nejsou peníze, ale na druhou stranu, taky se vám to musí finančně vyplatit. Přece nebudu přemísťovat rodinu, najímat barák, abych na konci sezony zjistil, že jsem minus 200 tisíc. To nejde, ne? To si radši zahraju zdejší pivní ligu, zajdu na golf a bude to levnější.“ (směje se)

Radim Vrbata z Phoenixu mi vyprávěl, že jste byl loni v létě blízko dalšímu podpisu s Coyotes. Proč to nevyšlo?

„Oni zrovna byli týmem, který se domníval, že jim podepíšu skoro za nic. Jenže já po těch zkušenostech z posledního play off řekl ne.“

Co vás štválo?

„Vyhráli jsme v play off zápas, se mnou a Mathieu Schneiderem (další veterán) v sestavě. A druhý den nic, nehráli jsme. Prohrálo se a zase nás tam dal. Říkám, hele, tohle já nemám zapotřebí. Nebudeme si tady hrát na schovávanou. Co si budeme povídat, místo v sestavě vám kolikrát nezaručuje výkon, nýbrž výše kontraktu. Jakmile podepíšu pět set tisíc a nevyjdou mi dva zápasy, okamžitě jdou na plac mladý. Trenérovi je to u pr..., Lang je starej, tak co. Abych jim suploval roli vychovatele mladých, to ne.“

To radši budete vychovávat své syny, že?

„Jasně. Konečně mám na ně čas, můžu se jim věnovat. Řekl jsem si: No tak co, hokeje jsem si užil až až, bylo to krásný, děkuju mockrát, sbohem. Je čas vrhnout se na něco jiného.“

Navíc, když vám kdysi bylo pětadvacet, tak představa, že budete ve čtyřiceti přemýšlet, kde hrát, se jevila jako fantasmagorie...

„Před patnácti lety jsem předpokládal, že to ve třiceti s hokejem balím. Hotovo, konec. (usmívá se) Tenkrát se žilo v domnění, že po třicítce je člověk starej. Jenže doba se změnila, najednou se o tělo staráte jinak, vydržíte mnohem víc.“

Kdy jste byl naposledy na ledě?

„Naposledy? Ty jo... Počkejte... Vlastně na podzim před kempem. V tu chvíli jsem si myslel, že mi hokej bude scházet. A člověče, není tomu tak.“ (směje se)

Na golfovém greenu se rychle a spokojeně zapomíná, vidíte?

„To je pravda. Já si ale vedle golfu chodím i pravidelně zacvičit. Jednak mě to baví a taky se cítím líp. Já nikdy dlouho nevydržel sedět na zadku. Není to ale tak, že bych si sám kupoval led, dvakrát denně jezdil sem tam, nahrával si to na video, rozesílal klubům a čekal, zda se mi náhodou někdo neozve. Ne, to si nalhávat nebudeme. Chuť a fyzická síla je, teď je na druhých, jestli mají zájem se rozumně

domluvit.“

Upřímně, očekáváte, že se někdo ozve?

„Vážně nevím. Můžu vám tady vykládat, že je po všem a za hodinu odletím na nový tým. Anebo budu mít na drátě pět mančaftů a ani jeden z toho nevyjde.“

Kolik by vám stačilo tréninků na ledě, abyste byl schopen suverénně naskočit do NHL?

„Za dva týdny bych se do toho dostal. Minimálně čtrnáct dnů by mi to vzalo určitě.“

Vy do hokejové penze nevkročíte se smutkem na duši. Na rozdíl od mnoha jiných jste ve výhodě, řada veteránů si to nedokáže představit...

„Že by mě přepadaly sentimentální nálady? Kdepak. Ani zdání. Víte, já jsem naprosto spokojenej, v jaké době jsem hokej mohl hrát. Moje generace prožila nejlepší hokejové časy. Mix všeho. Byla tam sranda, vydělávaly se dobré peníze. Kluci před námi si zdaleka na tolik nepřišli. Dnešní borci si taky přijdou na fajn částky, ale už u toho není ta prča a uvolněná nálada jako za našich časů. Dnes je to o něčem jiným.“

Vedle srandy a peněz nezapomeňte na zlaté medaile. Jste olympijský vítěz, mistr světa. Vám toho opravdu vyšlo dost, nemýlím se?

„Souhlasím. Naprosto. Nemůžu si stěžovat, nevyměnil bych to za nic. Zahrál jsem si tu sedmnáct osmnáct let. Zažil kupu srandy, našel si kamarády na celý život a ještě si u toho vydělal hezký peníze. Kdybych si měl na něco stěžovat, vypadalo by to dost blbě.“

Přitom jste si v NHL prožil hodně krušný úvod, v Los Angeles jste to měl těžké. Trvalo vám sedm let, než jste dokázal překonat sezonní maximum 22 bodů a vydobyl si pevnou pozici týmové opory. Nebylo to zadarmo, co říkáte?

„Bojovat jsem musel, to je pravda. A o to víc jsem si později užíval těch momentů, kdy jsem byl nahoře. Nebral jsem to jako samozřejmost a vážil si toho. Protože jsem musel ujít kus cesty, než jsem to svoje jméno někam vytáhl.“

Prošel jste osmi kluby NHL, samé prestižní adresy. Kde vám bylo nejlíp?

„Myslím si, že od druhého roku v Pittsburghu (1998) jsem začal pociťovat, že mířím někam výš. Najednou se to začalo všechno obracet k lepšímu. Víc času na ledě, víc bodů, důležitější pozice v týmu.“

V Penguins jste vytvořil skvělé duo s ruskou hračičkou Alexejem Kovaljovem. Náramně jste si vyhovovali, že?

„Jo jo. Sedli jsme si. I lidsky. A pořád jsme v kontaktu. Kovy je v Ottawě pořádně vytočenej, v podstatě prochází tím, od čeho já jsem utekl, co jsem ve svém věku odmítal podstupovat. Říkal mi, že už na to psychicky nemá, aby se ve čtyřiceti letech pořád přetvařoval. Že je v totálních sračkách a neví, jak dál... Ale k té otázce. Pittsburghem to začalo a v podstatě běželo krásně až do předloňska do Montrealu, kde jsem měl v polovině sezony osmnáct gólů. Jenže pak jsem si přeřízl achilovku a bylo po všem. Mohla to být tenkrát skvělá sezona, škoda.“

Nebýt toho zranění, které vás vyřadilo na půl roku, mohl jste i letos v pohodě hrát, co myslíte?

„Já si to myslím taky. Jsou to sice kdyby, ale tenkrát jsme se už bavili o prodloužení kontraktu. Z logických důvodů na to nedošlo. Pokud si v osmatřiceti letech přefi knete achilovku, jste na odpis už ve chvíli, kdy se bolestí svíjíte na ledě. (usmívá se) Takže já se Montrealu ani nedivím, že nečekal, jak se uzdravím. To je život, já ten moment nikdy neproklínal. Jednou se něco povede, jindy ne. A furt nad něčím dumat, to je blbost.“

V prosinci jste vstoupil mezi čtyřicátníky. Což je věk, který mnozí radši neoslavují a truchlí doma. Co vy?

„V pohodě. S Jennifer (manželkou) jsme letěli do Kalifornie, podívat se na vyhlášené vinice. Tak tam jsme si to spolu užili.“

Co dělají děti?

„Starší Kelly je nadšenej do skateboardingu. Ve Phoenixu je škola se specializací na tahle prkna. Dopoledne chodí do školy, odpoledne je součástí výuky jízda na skejtu. Baví ho to. Je mladej, devět let, začíná s tím. Uvidíme, co se z toho vyvrbí. Brooksovi je šest a půl, hraje hokej, ale teď ho pro změnu chytá baseball. Ten ho baví hodně. Ale víte, jak to je s děckama. Dneska jsou do něčeho strašně žhaví a za týden chtějí hrát zase kuličky. Takže tak...“

Autoři: [Miroslav Horák](#)